

Tôi Đã Gặp Thượng Đế

Phạm Thu Nhân

Khi tôi bước vào phòng cô Amanda thì đã thấy một người đàn ông Việt Nam ngoài 50 tuổi đang ngồi ở đó, áo bỏ ngoài quần, nước da sạm đen, ngón tay anh ta đang gõ nhịp nhịp trên bàn. Bên cạnh là một người phụ nữ nhìn lớn tuổi hơn anh ta, bà ta đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Thấy tôi, cô Amanda đứng bật dậy quay sang hai người kia xỏ một tràng tiếng Mỹ:

- Xin lỗi tôi đã không thể giúp cho ông bà, cô bạn đồng nghiệp tôi đây là người nói tiếng Việt, cô ấy sẽ...
- Thank you!

Người đàn ông trả lời bằng tiếng Mỹ một cách trịch thượng và không thèm nhìn Amanda, ngón tay vẫn gõ đều đều trên bàn. Amanda nhìn tôi, nhún vai cười nhếch mép rồi vội vã bước nhanh ra ngoài.

Tôi ngồi xuống, giới thiệu tên mình, rồi nói:

- Anh vui lòng cho tôi xem bằng lái xe và thẻ bảo hiểm y tế của anh.

Người đàn ông tên Quang rút trong bóp hai cái thẻ đặt mạnh xuống bàn rồi đẩy về phía tôi. Mặt tôi bắt đầu nóng ran, nhưng tôi vẫn im lặng, mặt tĩnh bơ và cà thẻ Medicaid vào máy: "not eligible."

- Oh, xin lỗi anh nhé, thẻ này hết hạn rồi, anh hãy liên lạc với sở an sinh xã hội để được cấp thẻ khác.
- Sao lại có chuyện đó được cô? Người đàn bà chột ngừng chơi game, ngược lên hỏi tôi bằng giọng hơi the thé một cách bực bội.
- Tuần trước ông đi bác sĩ còn xài được mà cô, cô nói làm sao chứ. Cô làm lại cho tui coi coi, chắc là cái máy đó hư.
- Dạ chị, tuần trước còn xài được, tuần này không xài được nữa!

Vừa nói tôi vừa in tờ giấy ra cho họ xem, người đàn ông lạnh lùng nói một câu tiếng Mỹ với tôi "Do your job!"

Tôi hơi bất bình trước thái độ của anh ta, nhưng tôi vẫn ôn tồn:

- Có hai cách cho anh chọn lựa, một là anh vẫn giữ cái hạn hôm nay nhưng thanh toán bằng tiền của anh, hai là anh hủy cái hạn này, về gọi cho sở an sinh xã hội, xin cấp thẻ khác. Có thể lần này họ sẽ xem lại hồ sơ của anh và xét duyệt lại xem anh còn đủ tiêu chuẩn nữa hay không để tiếp tục nhận trợ cấp miễn phí hoàn toàn của chính phủ. Anh có thể gọi số điện thoại sau tấm thẻ để được biết thêm chi tiết, sau đó nếu vẫn muốn gặp bác sĩ, thì gọi lại đây xin cái hạn khác cho anh. Anh ta đập mạnh tay xuống bàn và lớn tiếng:
- Tại sao cô không gọi cho họ? Cô đến đây để làm việc mà?
- Xin lỗi! Tôi không phải là người nhà của anh, công việc của tôi không phải là làm chuyện này, tôi không giúp anh được.
- What the *F*! (đụ mẹ mày!), tới đây làm việc mà không chịu làm việc, lại còn cãi. Không có những người như tao, mà không có việc làm đâu!

Anh ta vỗ mạnh tay vào ngực mình và bắt đầu la lối om sòm, xưng hô mày tao với tôi. Anh ta đã thật sự nổi giận và quát xa xả vào mặt tôi. Mặt anh ta đanh lại, miệng bành ra, để lộ hàm răng vàng khè vì ám khói.

- Nè anh, tôi yêu cầu anh nói năng lịch sự một chút! Đụ mẹ đụ cha gì ở đây, hả anh? Chắc anh mới từ Việt Nam qua phải không? Tôi nói cho anh biết tôi chỉ làm việc theo nguyên tắc và luật lệ thôi. Mà anh nói cũng đúng, không có những người như anh, chúng tôi không biết phải làm việc cho ai nhưng anh cũng nên biết, không có những người chăm chỉ làm việc một ngày tám tiếng và ề cổ ra đóng thuế hàng năm như tôi thì anh làm gì có cái thẻ này để xài miễn phí từ A tới Z! Này nhé, tiền anh đang xài thoải mái trong cái thẻ này là có tiền từ túi tôi ra đấy.

- Cô nên nhớ khách hàng là Thượng Đế nhé. Đụ má, làm ăn cái đéo gì kỳ cục vậy ?

Anh ta xô ghế đứng bật dậy, chống hai tay lên bàn và nhướn người về phía tôi. Mặt anh ta long lên sòng sọc một cách dễ sợ. Tôi vẫn giữ sự điềm tĩnh với người đàn ông tên Quang đang đứng trước mặt nhưng kín đáo thò tay xuống gầm bàn nhấn nút gọi nhân viên bảo vệ. Một anh chàng cảnh sát đẹp trai to đùng và lực lưỡng với súng ống đầy đủ xuất hiện chuẩn bị rút súng tương trợ người đẹp:

- Có chuyện gì vậy cô? Viên cảnh sát nhẹ nhàng hỏi.

Tôi nói vắn tắt cho anh ta biết. Anh ta nghe xong, quay sang người đàn ông tên Quang, lúc này đứng khẹp nép như một con mèo bị trấn nước và ôn tồn nói:

- À, yêu cầu anh bình tĩnh và đừng chửi bậy ở đây nhé, chuyện gì cũng có thể giải quyết được mà. Nếu anh có ý hành hung và gây thương tích cho cô ta, tôi sẽ còng tay anh anh bạn à!

- Thằng chả nói gì dzậy cô? Người đàn bà hỏi.
- Xin lỗi anh Quang, ở đây chúng tôi chỉ tiếp các bệnh nhân tử tế thôi, không thể tiếp những Thượng Đế thiếu văn hóa như anh được. Xin mời anh ra ngay cho!

Nói rồi tôi bước ra khỏi phòng, vẫn còn nghe được tiếng người đàn bà cần nhân "*Cái tật trợn trạo lớn tiếng của cậu không chịu bỏ. Bộ cậu tưởng cậu vẫn là ông thần như còn đang ở Việt Nam chắc?*"

Phạm Thu Nhân